

FARNÍ MĚSÍČNÍK

www.farnostbrumov.cz

Zpravodaj Římskokatolické farnosti sv. Václava
Brumov - Bylnice • Sv. Štěpán • Sidonie

12. 5. 2019

4. neděle

velikonoční

Číslo: 6

Ročník: 24

Všude kvetou květy pro toho, kdo je chce vidět.

Matisse

Totus Tuus!

Maria, Ty jsi slávou Stvořitele
a radostí jsi andělů,
Syn Boží prožil s Tebou v lidském těle
i tíhu našich údělů.

Pro Tebe Bůh nás hříšné neopouští,
Ty jedinečná z lidských dcer.
Když naše cesta vede temnou pouští,
dej naším krokům správný směr.

Jsi Ochránkyně, Matko dobré rady,
žár Ducha v srdci rozněcuj.
Ty patříš Kristu celá bez výhrady,
já proto chci být celý Tvůj.

Květa Kotápišová

Na cestě s Ježíšovou Matkou

Cestou svého křesťanského života můžeme kráčet různými způsoby. Můžeme jít sami nebo ve společenství, s velkým rozruchem a reklamou nebo v tichosti a pokoře. Můžeme kráčet přímo k cíli anebo upadat a začínat stále znovu. Je velmi mnoho možností. Můžeme si též vybrat zvláštní způsob, kráčet „s Marií Matkou Ježíše“ (Sk 1,14) Ona je nám tak blízko, že přicházíme se svými modlitbami k ní, aby jako dobrá Matka sama předložila naše záležitosti Bohu. Jako Jí svěřujeme své prosby, tak se Jí můžeme svěřit celí a Ona nás odevzdává Synovi. Kráčet s Marií znamená rozhodnout se napodobovat Ji, sjednocovat se s Ní, stávat se druhou Marií. Kráčet s Marií znamená rozhodnout se dávat Boha na první místo a Jeho vůli přijímat za svou. Kráčet s Marií znamená říkat Bohu „Ano“, „Fiat“, „Totus Tuus“ – v radosti i těžkosti. A tak jdeme k Ježíši s Marií – Jeho i naší Matkou.

Otec Richard

Duchovní slovo

Jaro ukazuje po zimě sílu života. Krása probouzející se jarní přírody celé zahalené do pestrých barev květů, nám může dávat přirozený signál, abychom se i v duchovním životě stále probouzeli k hlubšímu a intenzivnějšímu vztahu s Ježíšem. Krása přírody je jedinečná a dokáže promlouvat k lidskému srdci, avšak krása lidského života způsobená Boží láskou je výjimečné dílo našeho nebeského Otce, které přesahuje všechny krásy světa.

Měsíc květen je už tradičně zasvěcený Panně Marii. Ježíš na kříži nám ji daroval jako Matku, která nás má provázet v duchovním životě a pomáhat nám. Prohlubujme ve svém duchovním životě vztah k Panně Marii. Ona – Matka milosrdenství, nás může mnohému naučit. Může nás naučit lásce a odpuštění. Maria je jako květ, který září všemi barvami a vůněmi, protože zůstala Bohu věrná. Ona nám pomůže, abychom dozráli do krásy života i přes naše těžkosti. Obracejme se k ní skrze modlitbu růžence.

Naše farnost dnes

Z farních matrik - duben 2019

Pohřbeni byli:

Milada Smolíková 70 let
Alois Šerý 69 let

Bylo:

- Květná neděle
- Velikonoční svátost smíření
- Velikonoční triduum – Křížové cesty v přírodě, celonoční adorace
- Slavnost Zmrtvýchvstání
- Papež František, muž který drží slovo – film promítnutý pro dvě modlitební společenství
- Národní pochod pro život – Praha
- Večer chval
- Neděle Božího milosrdenství
- Ministrantský den v Olomouci.
- Pouť farnosti na Sv. Hostýn
- Modlitby za nenarozené děti a potřeby rodin
- Pouť děkanátu na Velehrad

Bude:

- Květen – májové pobožnosti po mši sv.
- 1. 6. Modlitby za nenarozené děti a potřeby rodin
- 13. 5. 16.00 hod. Fatimská pobožnost
- 17. - 19. 5. „Marianki“ pouť mládeže do Polska
- 26. 5. 1. sv. přijímání
- 30. 5. Nanebevstoupení Páně
- 31. 5. – 2. 6. Pouť do Polska
- 8. 6. 19.00 hod. vigílie k Soslání Ducha sv.

Maminky - k Vašemu svátku přejeme hodně zdraví, spokojenosti a rodinné pohody.

Den matek

V České republice připadá na druhou neděli v květnu. Poprvé se u nás tento svátek slavil v roce 1923, kdy ho začala propagovat Alice Masaryková, dcera prezidenta Tomáše Garrigua Masaryka a aktivistka za práva žen. Po druhé světové válce se začal více slavit Mezinárodní den žen dne 8. března, a Den matek byl kvůli tomuto svátku tak trochu přehlížen, ovšem s menší intenzitou se stále připomínal. Po roce 1989 Den matek opět nabral na významu.

Jsem matka

Moje přítelkyně Ema mi vyprávěla, co se jí přihodilo při vyřizování dokumentů na úřadě. Při otázce na zaměstnání Ema chvíli zaváhala, jak nejlépe popsat svou činnost. Úřednice se pokusila otázku upřesnit: „Pracujete, nebo jste jenom...?“ „Přirozeně že pracuji“, odpověděla Ema trochu podrážděně, „jsem matka.“ „Matka není u nás vedeno jako zaměstnání“, vysvětlila úřednice. Napíšeš tedy: „V domácnosti...“ Na příhodu jsem zapoměla, až jsem se ocitla před několika dny ve stejné situaci. Také já jsem byla na úřadě. Žena, proti které jsem seděla, působila dojem sebejisté kariéristky. „Jaké je vaše zaměstnání?“, ptala se věcně. Moje slova plynula z mých úst sama od sebe. „Pracuji ve výzkumu v oblasti dětského vývoje a mezilidských vztahů“, řekla jsem. Úřednice se zarazila a podívala se na mě, jako by dobře neslyšela. Slovo za slovem pak napsala černou propiskou na oficiální formulář. „Smím se zeptat, co vaše práce“

Křížová cesta v přírodě

vlastně obsahuje?“ V jejím hlase byla cítit zvědavost. Uvolněna, bez jakéhokoli náznaku nejistoty, jsem se slyšela, jak říká: „Pracuji na dlouhodobém výzkumném programu (která matka by jej neměla), a to střídavě v provozu i v laboratoři (aktivity doma i mimo domov), pracuji z pověření zaměstnavatele (celé rodiny) a mám čtyři paralelně probíhající projekty (všechno dcery). Práce, kterou dělám, je určitě jednou z nejnáročnějších (má snad některá maminka námitky proti tomu?), jsem většinou 14 hodin denně zaměstnaná (asi 24 hodin by bylo příhodnější). Moje zaměstnání je náročnější než většina povolání, ale výsledky mně přinášejí větší uspokojení než jsou jen peníze. V hlase úřednice byl znát velký respekt, zatímco doplňovala formulář. Pak mě doprovodila ke dveřím a rozloučila se. Když jsem přišla domů, byla jsem zcela nadšená tímto novým pohledem na svou kariéru. Moje výzkumné objekty ve věku třináct, sedm a tři roky mě nadšeně uvítaly a slyšela jsem, jak v horním pokoji laboratoře můj nejnovější experiment, šest měsíců starý, dává průchod svým hlasivkám. Zřídkakdy jsem se cítila tak důležitá a ohodnocená ve svém zaměstnání. Ve světě titulů a diplomů se mně dostalo z oficiální strany respektu, a to jen proto, že jsem svoji práci představila poněkud jinak, než abych se jednoduše nazvala jen matkou.

Místo narození Ježíše Krista

Po Ježíšových stopách

Pokračování

Je zvláštní navštívit Betlém. Máme v našich představách betlémskou scénu u jesliček spojenou se sněhem a zimou. Když je vám v Betlémě teplo, napadne vás, co zde asi bylo ve staletích před tou chvílí, než sem na scitání lidu přišel Josef s těhotnou Marií.

První zmínka o Betlému je z doby faraona Amenhose IV., někdy čtrnáct století před Kristem. Jmenoval se tenkrát Bit – itu – lachem. Vývojem pak vznikl Bit – lachem, což znamená Dům chleba – dnešní název Betlém.

Bible se zmiňuje o Betlému v souvislosti se smrtí Ráchel, matky Josefovny a Benjaminovy. Její manžel Jakub ji nechal pohřbít v Betlémě a její náhrobek je tam dodnes. V Betlémě žila také Rút, prababička krále Davida,

který se tam narodil. V okolí Betléma pak pásł ovce svého otce, než ho Samuel pomazal na krále. Z Davidova rodu pochází Josef, muž Marie, z níž se narodil Ježíš.

Biblický Betlém už dnes neexistuje, vyrostlo zde nové město. Baziliku Narození nechal vybudovat kolem roku 330 císař Konstantin. Pod hlavním oltářem se nachází jeskyně Božího Narození s hvězdou zapuštěnou do podlahy s nápisem: Hic de Virgine Maria Jesus Christus natus est – Zde se z Marie Panny narodil Ježíš Kristus. Celá kaplička patří ortodoxně pravoslavné církvi. Vlevo je však i katolická část o rozloze 4x4m a tady byly Ježíšovy jesličky. Pozůstatky jesliček byly odneseny v roce 550 do Říma a nacházejí se v Santa Maria Maggiore.

Čtrnácticípá hvězda, na místě Ježíšova narození symbolizuje Ježíšův rodokmen, podle Matoušova evangelia: 14 předků od Abrahama po Davida, 14 od Davida po Babylónské zajetí a 14 od Babylónského zajetí po narození Ježíše Krista, tedy třikrát 14 předků.

Bazilika po vyhnání křižáků byla stále křesťanská, mohamedáni se jí nedotkli, ale když přišli v r. 1517 Turci, tak ti si tu dělali co chtěli. Bazilika sloužila skoro 400 roků jako tržnice. Křesťané mohli chodit jedine do jeskyně Narození Páně.

Sultán, který se už na to nemohl dívat, vyhnal prodavače a dal zadržet portál. Takže dveře jsou nízké 1,3 m a to proto, aby se tam nedalo přijet na nějakém zvířeti.

Jak se to stalo, že bazilika je v rukou pravoslavných? Pravoslavní nadbíhali Turkům, vyhnali františkány, Turci vyhlásili „status quo“ – „co komu patří, toho to je“. Františkáni tu neměli nic, tak nedostali nic. Jedine, co se jakýmsi zázrakem vyjednalo, byla kaplička Božích jesliček, které zůstaly nám. (4x4m) To je všechno, co tu máme.

Ještě arménští pravoslavní tady mají oltář. Jakmile to dostali pravoslavní, kterým nezáleželo na žádných freskách, které tam byly, chrám přestali opravovat. Střecha byla tak zničená, že zatékalo na stěny a postupně omítka padala. Když jsem byl poprvé ve Svaté zemi v r. 2000 a poprvé jsem vstoupil do baziliky byl jsem šokován, jak byla bazilika špinavá a černá od dýmu svíček. Dnes naštěstí je restaurována a vypadá čistě.

Vedle baziliky Narození je katolický kostel zasvěcený Kateřině Alexandrijské – mučednici. Její vlastní otec-pohan ji dal umučit, protože se stala jako mladá děvče křesťankou. Tato světička je pochována na Sinajském poloostrově pod horou Sinaj, kde dostal Mojžíš desatero přikázání. Svaté Kateřině byla původně zasvěcena kaplička vedle baziliky Narození, kterou františkáni v 19. století přestavěli na kostel. Tento kostel je spojen s bazilikou Narození chodbou. Chodba bývá otevřena jen jednou do roka a to 24.12. Po půlnoční mši sv. biskup položí symbolicky Jezuláko na čtrnácticípou hvězdu a potom na naše katolické místo (4x4m), tam zůstane 8 dnů, kde si je mohou poutníci uctít. Po 8 dnech se dveře chodby opět zavřou na celý rok.

P. Richard (pokračování příště)

Z Brumova na Svatý Hostýn

Ach, jak ten čas letí. Rok uplynul jak voda a čas naší pěší poutě se rychle blíží. Proto zde uvedu aspoň pár nejzákladnějších informací.

Pouť se uskuteční 19. 7. – 21. 7. 2019. Přihlašovat se můžete do neděle 23. 6. A pamatujte, čím dřív se přihlásíte, tím větší výběr pokojů máte.

A jak se přihlašovat? Osobně u Stanislava Strnada – mobil 737 196 307 - při přihlášení je nutné uvést: jméno a příjmení, datum narození, adresu, číslo občanského průkazu (toto vyžadují při ubytování) - můžete si zároveň vybrat z volných pokojů. Platí se již při přihlášení. Kdo nebude mít zaplacen do 23. června, nemá jisté ubytování. Tento systém přihlašování vede k větší zodpovědnosti a je ke spokojenosti jak organizátorů, tak Matice Svatohostýnské.

CENY pokojů se zvýšily. Všechny pokoje jsou se sociálním zařízením: jednolůžkový 406 Kč, dvou a třílůžkový 356 Kč, přistýlka 156 Kč.

Svědectví

Ahoj, chtěl bych vám říci, co pro mě a pro každého z nás učinil Bůh. Četl jsem si jednu knihu, a tam bylo napsáno něco, co mě zaujalo: „Víš, až budu na smrtelné posteli, chci vědět, že ten můj život stál za to žít.“ Všechno z dětství si nepamatuji, ale myslím, že bylo pěkné. Od mládí jsem celkem chodil do kostela a jako desetiletý kluk jsem prožil, jak je ještě někde zvykem, další uvedení do křesťanského života - první svatě přijímání a zpověď. Bral jsem to vážně, ale jednu z mála věcí, co si z toho pamatuji, je, že jsem měl víc hříchů než ostatní. Neměl jsem moc rád autoritu a nesnášel školu. Od střední jsem postupně začal kouřit a pít, kouřit marihuanu a zkoušet další drogy. Ve škole i doma jsem měl problémy. Pořád jsem něco hledal, dnes bych to nazval láska nebo lépe - Ježíš. Taky jsem hledal nějakou holku, ale byl jsem spíš stydlivý, takže z toho moc nebylo. V osmnácti letech se ze mě stal poloautomat. Ráno jsem vstal, šel do školy, večer se často zkouřil, a šel spát. Zkoušel jsem různé látky, i LSD. Jak jsem měl párkrát trip, začal jsem mít zlé sny. Ve snu jsem se dvakrát ocitl na hrozně škaredém místě, nevím, kde to bylo, ale nemohl jsem ven a bylo mi tam hrozně. Potřeboval jsem z toho ven. Možná čekáte nějaký happy end, ale cesta ven nebyla zas tak lehká. V mé další cestě ke svobodě mi velmi pomohli tři věci: První, když jsem nevěděl, co dělat, tak jsem se zeptal své matky a ona mi řekla, že by bylo dobré jít na celoživotní zpověď. Jdete ke knězi a vyndáte ze sebe všechno zlo a špínu a Bůh vám odpustí. Často to i pocítíte, jakoby z vás něco spadlo. Tak jsem se rozhodl, že tam půjdu a po přípravě jsem šel na zpověď v neděli 19.9.1999, bylo to takové zvláštní datum. Druhá věc byla, že jsem začal po té zpovědi chodit do jednoho společenství křesťanů a četl různé křesťanské knihy. Jedna se jmenovala „Život v nových dimen-

zích“ a tam bylo také napsáno, že každý křesťan má dar Duchu svatého, něco jako dárek od Boha pro druhé i pro sebe. Stačí jen poprosit, důvěřovat Bohu a objevíme ho. Tak jsem si řekl, že to zkusím. Večer jsem poklekl na postel a řekl: „Bože, tak já Tě tedy prosím o nějaký dar“, jenom takhle jednoduše. A ozvalo se mi něco v hlavě, ne slova, spíš myšlenka, jestli tomu věřím, že něco dostanu. Já jsem po nějakém boji řekl, že ano. A najednou mi do hlavy přišla slova a já jsem začal mluvit v jazycích. Je to takový dar intenzivní modlitby, podobně je to napsáno v Bibli v druhé kapitole Skutků apoštolských. Byl to pro mě hodně velký zážitek, protože jsem druhý den v kostele cítil Boží lásku takovým způsobem, že jsem se nemohl hýbat a prosil jsem Boha, aby ode mě ustoupil.

Třetí věcí bylo, že než jsem úplně přestal se svým „starým“ životem, tak jsem upadl do hodně těžké krize, řekl bych z bláta do louže. Začal jsem mít hodně velké deprese, často jsem se cítil prázdný a citově nevyrovnaný. V té krizi se stalo, že jsem postupně přestal s těmi věcmi, co jsem dělal, přestal jsem kouřit a brát návykové látky. Kristus mě vysvobodil ze všech těch závislostí, které nedělají člověku dobře. Taky jsem se začal modlit a číst Bibli, což je pro mě zázrak. V tom obojím se potkávám s Bohem. Dnes je mi ještě často těžko a vím, že to není lehké, ale když k Bohu volám, tak vím, že je to On, kdo mě vyslyší a kdo mě má rád, vím, že mi pomůže. Často se stalo, že mi opravdu velmi pomohl. Ještě bych chtěl říct, že věřím tomu, že každý z vás je povolán k něčemu velkému. Bůh si přeje, aby o každém z nás mohl říct, že nám velké věci učinil ten, který je mocný. Mně Bůh opravdu učinil velké věci. Kristus nikdy neřekl, že cesta, po které se vydáme, bude lehká, ale slíbil nám, že bude stát za to. Já jsem toho živým příkladem. Na závěr bych chtěl uvést několik veršů z Bible, které mě hodně oslovují. Zjevení 21: „Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid, On sám, jejich Bůh, bude s nimi a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu, ani nářku, ani bolesti už nebude, neboť co bylo, pominulo.“ „Bůh tak, (TAK MOC) miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3,16) „V nikom jiném není záchranu (před smrtí), není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být zachráněni.“ (Sk 4,12) a „Ježíš mu odpověděl: Já jsem ta Cesta, Pravda a Život.“ (Jan 14,6).

Ondřej Rozkopal,

Noví blahorečení

Celkem 13 řeholníků včetně jednoho biskupa a 6 řeholnic z 8 různých kongregací bylo 8. prosince 2018 v kostele Notre-Dame de Santa Cruz na mariánském poutním místě Oran prohlášeno za blahoslavené, neboť zůstali v Alžírsku i v temných letech terorismu a neopustili jeho lid.

Dokončení:

Sestra Odette Prévostová

Tato malá francouzská sestra od Nejsvětějšího srdce byla zastřelena 10. listopadu 1995 jedním teroristou ve městě Maghreb. Aby lépe pochopila svět islámu a tudíž i ty, s kterými byla v každodenním kontaktu, četla i Korán a byla zapojena do modlitebních skupin křesťanů a muslimů. Uvědomovala si, že je její život v ohrožení, a kontext, ve kterém žila, označila za „privilegovaný čas, jak žít více pravdu a věrnost Ježíši a evangeliu.“

Sedm otců trapistů z Tibhirinu

Jejich příběh je asi ten nejstrašnější a známým se stal také díky filmu „O bozích a lidech“ z roku 2010. V češtině si můžete také přečíst knihu „Trapisté z Tibhirine“ od Isa Baumera, která vypráví jejich příběh.

Po dlouhých konfrontacích a společném sdílení rozlišování každého z nich dospěli k závěru, že i přes stoupající klima terorismu Alžírsko neopustí. Jejich rozhodnutí vyjádřilo touhu zůstat s lidmi, které považovali za přátele, a sdílet tak především s těmi nejchudšími nástrahy nebezpečí. Přestože byli jiného vyznání, měli lásku k alžírskému lidu a úctu k islámu.

Bratři Paul Favre-Miville, Luc Dochier, Michel Fleury a dále P. Christophe Lebreton, P. Bruno Lemarchand, P. Célestin Ringoard a P. Christian de Chergé byli uneseni islámskými ozbrojenci 26. března 1996 z kláštera Panny Marie v Atlasu nedaleko Alžíru. Po dvou měsících byly jejich hlavy nalezeny nedaleko místa Medea. Jejich zabití ohlásila povstalecká Ozbrojená islámská skupina (GIA).

Mons. Pierre Claverie, biskup z Oranu

Posledním z křesťanských mučedníků v Alžírsku je biskup z Oranu, dominikán Mons. Pierre Claverie. Zabíla ho spolu s jeho muslimským řidičem a přítelem Mohammedem Bouchikhimem 1. srpna 1996 bomba vložená do jeho auta před kúrií diecéze.

Mons. Pierre Claverie vždy neúnavně vybízel věřící k mírovému soužití, k respektu k druhým a vzájemnému dialogu. Při blahorečení bude na ikoně zobrazen spolu se svým přítelem Mohammedem, který se rozhodl zůstat po boku biskupa a riskoval tak vlastní život. Tímto způsobem bude připomenuto, že v temných dobách terorismu umírali jak křesťané tak i muslimové ze stejného důvodu: nechtěli, aby každodenní život převládala teror a chtěli svědčit o možném dialogu.

Mons. Claverie říkal: „Je načase, abychom se podíleli na utrpení a naději Alžírska, s láskou, respektem, trpělivostí a jasností... Mučednictví je největším svědectvím lásky. Neznamena to běžet smrti naproti, ani hledat utrpení pro utrpení... ale prolitím vlastní krve se přiblížit Bohu.“ (Zdroj: Vatican News)

Z historie naší farnosti

Rok 1961

Prosebné průvody není dovoleno konat ani kolem kostela, jenom v kostele. Okresní nár. výbor ve Zlíně nám v této věci poslal přípis, kde stojí: „S ohledem na nové výrobní poměry v zemědělství a společenské vztahy obyvatelstva, proto ve veřejném zájmu, ONV, odbor pro vnitřní věci a církevní oddělení soudí, že konání prosebních průvodů do polí je za dnešních změněných společenských podmínek nežádoucí a doporučuje, aby zmíněný náboženský úkon byl pouze v kostele.“

V neděli dne 4. června 1961 konal se naposled průvod Božího Těla kolem kostela. Za velké účasti. Bylo přes 200 družiček.

Dne 9. července 1961 oslavil vdp. P. Antonín Balcárek ZLATÉ KNĚŽSKÉ JUBILEUM. Slavnostní kázání měl jeho žák, bylnický rodák P. Kajetán Hořák z kong. Otců Těšitelů, farář v Hrabyni. Slavnost se pěkně vydařila.

Na dušičky večer zemřel ve své rezidenci v Olomouci náš pan arcibiskup Dr. Josef Matocha, který po několik let nemohl (nebylo mu to dovoleno) konat veřejně své funkce. Byl v domácím vězení, jak se říká. Jeho pohřeb se konal v pondělí dne 6. listopadu 1961 po poledni v Pitíně, jeho rodišti. Pochoval jej rožňavský p. biskup Dr. Pobožný za účasti asi tří členů olomoucké kapituly, kroměřížského probošta Františka Kutala a asi 35 kněží, mezi nimi skoro všichni z klobouckého děkanství. O jeho úmrtí nebylo nikde ani v tisku nic oznámeno (v Lid. demokracii až později). My jsme se to dověděli od věřících a tak jsme se mohli pohřbu účastnit. Věřících bylo na pohřbu asi 300 až 500. Dej mu Bůh po jeho strastném životě věčně odpočinutí!

Koncem listopadu byla sdělána se střechy na faře asi 60 let stará břídllice a pod ní aspoň o 50 let ještě starší šindel. Byly dány nové latě a položena nová krytina. Za ochotné pomoci obětavých farníků bylo vše uděláno v několika dnech. V tomto roce v prosinci nám zhotovil ze sádry nový Betlém p. Jan Bařinka z Popova. Bylo sezdáno 27 párů snoubenců, pokřtěno 113 dětí a pohřbeno 38 farníků. Sv. přijímání podáno 13.150.

Rok 1962

Z nařízení Rady Okresního nár. výboru ve Zlíně pro chřipku bylo zakázáno konat bohoslužby kromě pohřbů i v neděli dne 11/2 1962 v celém okrese. Obvyklý průvod Božího Těla nebylo dovoleno konat ani kolem kostela, proto pobožnost konána v kostele dne 24. června. V srpnu začato s opravou fary, při níž dána nová omítka na celou budovu i nové rýny. Dne 11. října 1962 byl v Římě zahájen Všeobecný církevní sněm – Druhý vatikánský za účasti 2. 450 biskupů.

Bylo sezdáno 32 párů snoubenců, pokřtěno 102 dětí, pohřbeno 35 farníků. Sv. přijímání bylo 12. 600.

12. 5. 2019 4. neděle velikonoční

„Já dávám svým ovčím věčný život.“

1. čtení: Sk 13,14.43-52

2. čtení: Zj 7,9.14b-17

Evangelium: Jan 10,27-30

Ježíš řekl: „Moje ovce slyší můj hlas; já je znám a ony jdou za mnou. Já jim dávám věčný život. Nezahynou navěky a nikdo mi je nevyrvé z rukou. Můj Otec, který mi je dal, je větší než všichni a z Otcových rukou je nemůže vyrvat nikdo. Já a Otec jedno jsme.“

Ozvěna slova:

Touha po jistotě je zřejmě jedna z nejsilnějších tužeb v člověku. A lidé velmi těžko nesou, když o sebechabějši jistoty přijdou. Jak jsme na tom my, křesťané? Jaké jsou naše jistoty? Na čem stavíme a na co spoléháme? Kde se cítíme úplně v bezpečí... Je to u Boha? Dnes nás Písmo svaté ujišťovalo o tom, že Ježíši nikdo jeho ovce z jeho ruky nevyrvé, že on sám jim dává věčný život, že z Otcovy ruky nikdo Ježíšovy ovce nevezme. Takže zbývá ptát se: patřím já mezi Ježíšovy ovce? Patřím do jeho stáda - církve? Patřím Ježíši? Víím, že si mne zamiloval, že mi odpustil, že on sám mne bere do své ruky? Víím, že mne drží a nechce mne pustit, když si zlo na mne dělá nárok? Jsem v tomhle ujištěn? Velmi na tom záleží, protože z Ježíšovy ruky mohu utéci jen já sám. Pak se budu podobat člověku, který vidí krásnou pevninu, chce na ni z moře doplatvat, ale stále má obavu, že cestu nevydrží, že nedoplave, a tak samým strachem začne polykat jeden doušek za druhým a může utonout. Věřit neoblomně jen sobě samotnému je prostě pošetilost. Ježíš je naší jistotou. To on nás má ve svém náručí, protože nás nechce ztratit. Kam by tedy člověk šel? Kde najde víc? A pokud toto přijal, čeho by se bál? Vždyť ten, který nás drží a nese, zná naše slabosti a naše nebezpečí stokrát lépe než my. A je láska, která nás chce víc, než my ji! Je tedy důvod ke strachu? A má smysl hledat jistoty jinde než u Ježíše?

On je dobrý pastýř, který přišel na zem, abychom se my mohli stát ovce jeho stáda. Pro každého z nás podstoupil krutou smrt a veliké utrpení, abychom mohli být navěky jeho a v jeho náručí. Sám říká: „Nezahynou navěky a nikdo mi je nevyrvé z rukou.“ Po všech bolestech a útrapách pozemského života nás vede k životu v samotné existenci dobrého Pastýře. Tato slova by nás neměla nechat dřímat.

19. 5. 2019 5. neděle velikonoční

„Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem.“

1. čtení: Sk 14,21b-27

2. čtení: Zj 21,1-5a

Evangelium: Jan 13,31-33a.34-35

Když Jidáš odešel, Ježíš řekl: „Nyní je oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm. Je-li Bůh v něm oslaven, oslaví Bůh i jeho v sobě, a hned ho oslaví. Dítky,

jen krátký čas jsem s vámi. Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem; jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.“

Ozvěna slova:

Jak dobře víme, že se máme navzájem milovat! Víme ovšem také, jak je těžké milovat bližní. Milovat ty, kdo jsou jiní, zcela jiní než my, jiní, než by měli být, jiní, než jaké bychom je my chtěli mít. Ale kdyby byli všichni podle našich představ, nedělalo by nám asi potíže milovat je. Jenže tohle nikdy nebude! Evangelium ovšem nemluví jen o nějakých ideálních situacích a vztazích. Je blízko životu a stojí v něm oběma nohama, protože právě milování „velkých i docela maličkých Jidášů“ je náš největší problém. Milovat ty, s nimiž nemůžeme souhlasit. Ty, o kterých jsme dokonce přesvědčeni, že ač se ke Kristu hlásí, kazí jeho dílo. Ty, kdo jdou jen za svými zájmy. Ty, kdo... A přece se nám hlásá: „Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás“. Milovat tedy i za cenu ztráty života, milovat až na kříž? Není to příliš? Je! Na lidské poměry to je příliš. Podle nás lidí je něco takového přehnané a nejspíš i zbytečné. To po nás přece nikdo nemůže chtít, řekneme si. Ano, nikdo po nás nechce a chtít nemůže, abychom svévolně ničili sami sebe, abychom si sami o své vůli vybírali cestu, která vede k našemu zničení. Bůh chce něco zcela jiného. Chce od nás, abychom přistoupili na to, že se budeme pokoušet o plnou, ideální lásku, o lásku na Boží úrovni uprostřed světa, který zdaleka ideální není. Jinými slovy: chce po nás, abychom neodpovídali na zničující moc zla také ničením, agresí, zlobou, ale naopak. Abychom odpovídali něčím, co tvoří nové věci a nové příležitosti. Tedy abychom odpovídali tvůrčí láskou, která vychází z Boha. Může se nám to zdát jako únik z reality života do krásné, ale jen a jen ideální představy? Asi ne. Vždyť je pravdou také to, co píše svatý Pavel v listě Římanům: „Boží láska je rozlita v našich srdcích skrze Ducha svatého, který nám byl dán“. Tato láska není našim výtvořem, je to Boží dar. Nejsme ale už v našich úvahách příliš vysoko nad zemí? Neuzemní nás nejbližší setkání s naším nesnesitelně upovídaným sousedem, kterého nemůžeme vystát? Nezhroutlí se naše vysoké myšlenky při prvním setkání s někým, kdo nás pomluvil? Jistě, může se to stát. Může, ale nemusí. Jde totiž o jednu ryze praktickou věc. Jestli se budeme, jako většina lidí, bedlivě dívat na naše bližní, hodnotit je, jací jsou, a podle toho zjišťovat, jestli je můžeme nebo nemůžeme mít rádi. Anebo jestli se budeme dívat sami na sebe, ne proto, abychom obdivovali svou dokonalost, ale abychom objevili Boží lásku, vylitou skrze Ducha svatého v našem nitru. Jestli se budeme dívat na tu záplavu bohatství, kterou Bůh, bez našich zásluh a často i navzdory naší nechápavosti a naší křehkosti, dává do našeho nitra. Pokud to uděláme, zjistíme, že svět opravdu není a nebude ideální, ale že něco ideálního je v nás samotných: totiž Duch svatý, který v nás přebývá jako v chrámě. Po-

tom se nám nebude zdát Ježíšův požadavek „milujte se navzájem“ už tak nadlidsky veliký a nedosažitelný. Zjistíme, že můžeme víc, než si myslíme, než od sebe očekáváme. A to ne proto, že bychom byli tak skvěle výkonní, ale proto, že Bůh je věrný. Že Bůh, který jednou řekl, že vylije svého Ducha na všechny lidi, to také dělá. Je těžké milovat láskou, jakou miloval Pán Ježíš. Milovat druhé tak jako Kristus znamená nejprve přijmout, že Ježíš mě miluje a přijímá. Že kdyby nebyl žádný jiný člověk, tak jen kvůli mně by podstoupil celou Kalvárii, že jeho srdce bije jen pro mě. A čím víc chápu tuto Ježíšovu vydanost, čím víc nechávám v sobě prostupovat myšlenku, že jsem milovaný a ne opovrhovaný, pak tím víc jsem schopný a ochotný dávat se druhým. Milovat jako Ježíš znamená mít druhé rád stejnou kvalitou. Je to těžký úkol, že? Pros o tuto božskou lásku. Kdo prosí, dostává.

Úmysly apoštolátu modlitby - květen

Všeobecný úmysl: Za církve v Africe, aby se přičiněním vlastních členů stala kvasem jednoty mezi národy a znamením naděje pro celý tento světadíl.

Národní úmysl: Ať v našich rodinách i farnostech vládne atmosféra laskavosti a vzájemného přijetí.

Mše sv. v Sidonii

- 18. 5. Za rodiče Františku a Františka Lysáčkovy
- 25. 5. Za členky živého růžence
- 1. 6. Za Annu a Josefa Bělejovy
- 8. 6. Za rodiče Annu a Oldřicha Švarcovy

Něco pro zasmání

● Milý Bože, dnes se mi zatím daří. Ještě jsem nepomlouvala, neztratila sebeovládání, nebyla mrzutá, nevráživá, sobecká ani bezohledná. Ještě jsem „nefrflala“, neztěžovala jsem si a ani jsem nemlsala. Dokonce ani kreditku jsem nevytáhla. Ale asi za minutu vstanu z postele a potom budu opravdu potřebovat Tvoji pomoc.

● Turista navštívil Svatou zemi. U Genezarejského jezera žádal převozníka, aby ho převezl na druhý břeh.

„Jistě, ale bude to stát sto dolarů.“

„Sto dolarů?“ zděsil se turista.

„Vy asi nevíte, pane, co je to za jezero. Kristus po něm chodil pěšky.“

„To se mu nevidím. Při takových cenách!“

● Malý Karlík povídá doma mamince: „Mami, dneska se mě ptala paní učitelka, jestli mám sourozence.“

„A cos odpověděl?“

„Že jsem jedináček.“

„A co na to učitelka?“

„Chválabohu!“

● Dcerka se dívá na maminku, jak si nanáší pleťovou masku.

„Proč to děláš?“ ptá se jí.

„Abych byla krásná!“ odpoví maminka.

Za chvíli si masku sundává a dcerka se ptá:

„Vzdáváš to?“

● „Pane doktore, jaké je nejlepší cvičení na hubnutí?“ ptá se plnoštíhlá paní svého doktora.

„Točit hlavou napravo a nalevo,“ odpoví lékař.

„A kolikrát?“

„Pokaždé, když vám někdo nabídne jídlo...“

Praha 2019 Pochod pro život

Úmysly mší svatých na měsíc květen - červen 2019

13.	PO	16.00	Za + Marii Hořákovou (1.výročí), + manžela, + rodiče Švachovy, na poděkování za 40 let společného života s prosbou o dar zdraví, pomoc Boží a ochranu P. Marie pro živou rodinu
14.	ÚT	18.00	Za + rodiče Lysákovy, + syna Josefa, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
15.	ST	18.00	Za + Stanislava Šenkeříka, dvoje + rodiče, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
16.	ČT	18.00	Za + rodinu Lysáčkovu, + rodinu Juřicovu, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
17.	PÁ	18.00	Za + rodinu Lysákovu z Hluboč s připomínkou za + dceru Marii, + vnuka Rolanda a Boží požehnání pro živou rodinu
18.	SO	7.30	Za + Stanislava Jahodu, + syna Josefa a Boží požehnání pro živou rodinu
19.	ND	7.30	Za + Jaroslava a Otýlii Zvoničkovy, + Matěje Zvonička, duše v očistci, Boží požehnání a ochranu P. Marie pro živou rodinu
		9.00	Za + Petru Sábovou, + babičku, dva + dědečky, + Mariána Masaře a Boží požehnání pro živou rodinu
		10.30	Za farníky
20.	PO	7.30	Za nemocné
21.	ÚT	18.00	Za + z rodiny Hořákové a Matušincové, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
22.	ST	18.00	Za + Vladimíra Floreše, + Marii a Josefa Konečnickovy, + snachu Irenku, + rodinu Nesázalovu, pomoc a ochranu P. Marie pro živou rodinu
23.	ČT	18.00	Za + Ludmilu Uherkovou (1.výročí), + z rodiny Lekešovy, Šenov, duše v očistci, ochranu P. Marie a Boží požehnání pro živou rodinu
24.	PÁ	18.00	Za + Stanislava Bačo, + rodiče Kolínkovy a Bačovy, ochranu a Boží požehnání pro živou rodinu
25.	SO	7.30	Za + Václava Holbu, + Václava Nováka a Boží požehnání pro živou rodinu.
26.	ND	7.30	Za + Františka Gbelce (nedožítých 80 let), + rodiče Gbelcovy, Lysáčkovy s prosbou o Boží požehnání a ochranu P. Marie pro živou rodinu
		9.00	1.sv. přijímání
		11.00	Za farníky
27.	PO	18.00	Za + manžela Vojtěcha, jeho + rodiče, + sourozence, + synovce, za dar zdraví a Boží ochranu pro živou rodinu
28.	ÚT	18.00	Za + Annu a Aloise Miklasovy, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
29.	ST	18.00	Za + Marii a Josefa Šantovy, + rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu.
30.	ČT	7.30	
		18.00	Za + Annu a Aloise Vaculíkovy, + syny Aloise a Stanislava, duše v očistci, Boží požehnání a ochranu pro celou živou rodinu
31.	Pá	18:00	Za + Anežku a Emila Lorencovy, duše v očistci, za pomoc a ochranu živé rodiny
1.	SO	7.30	Na poděkování Pánu Bohu za dožití 86 let Aloise Fraity
2.	ND	7.30	Za + rodiče Lysáčkovy, + dceru Ludmilu, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
		9.00	Za + Marii Lysáčkovou, + rodiče Maňákovy, Lysáčkovy, dar zdraví a ochranu P. Marie pro živou rodinu
		10.30	Za farníky
3.	PO	7.30	Za + rodiče Mackovy, + děti, + vnuka Františka, + Rozálii Novákovou a tchána Stanislava Lamačku, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
4.	ÚT	18.00	Za + maminku, + Marii Griebbaumovou, 4+ děti, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
5.	ST	18.00	Za + manžela Františka Kolínka, + syna Františka, + vnuka Michala, + bratra a jeho syna, + rodiče z obou stran, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
6.	ČT	18.00	Za + Marii a Jana Surých, jejich + rodiče, ochranu a pomoc Boží pro celou živou rodinu
7.	PÁ	7.30	Za živé a + členy živého růžence
		18.00	Za + rodiče Pšenčikovy, Mackovy, + syna a vnuka, ochranu P. Marie a Boží požehnání pro živou rodinu
8.	SO	7.30	Za živé a + pětadesátíky
9.	ND	7.30	Za + syna Josefa Floreše, jeho zemřelé prarodiče Florešovy a Ovesné a dar zdraví pro celou živou rodinu
		9.00	Za + rodiče Macháčovy, Macků, Šenovské, + sestry Marii a Alenu, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
		10.30	Za farníky

Farní měsíčník vydává římskokatolická farnost v Brumově-Bylnici, PSČ 763 31, tel.: 577 330 326. Nепrodejně. Náklad 700 výtisků.

Uzávěrka do 23. každého měsíce. Za redakci M. Figarová, e-mail: redakce_fm@seznam.cz. Grafická příprava: PHM studio, www.phmstudio.cz